

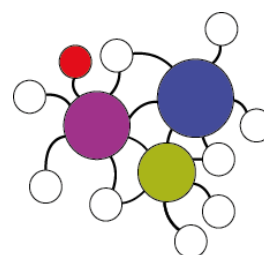

Korte Verhalen Club *Reizen*

Oktober 2025

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Met 'reizen' als thema voor dit nummer zou je verwachten dat het over allerlei landen gaat waar de schrijvers zich ooit bevonden.

Die verhalen zijn er ook, maar andere vormen van reizen worden ook aangehaald: terug in de tijd, naar de toekomst, of 'naar binnen'.

Ik heb net gehoord dat mijn geplande trip naar Nieuw Zeeland komend jaar niet doorgaat, omdat de gezondheid van mijn broer (hij is 7 jaar ouder) dat niet toelaat. Verandert daar nog iets in (ten goede) dan is een last minute nog een optie, maar die zijn niet echt dik gezaaid...

Dat leidde bij mij, in m'n stoel in de huiskamer, toch tot een 'trip down memory lane', met herinneringen aan vorige bezoeken.

En het bracht me ook tot de realisatie dat het er misschien helemaal niet meer van zou kunnen komen, omdat het níet beter zal gaan met hem.

Dan zal ik hem én onderstaand beeld écht missen...

De tijd zal het leren.

Ronald Jelsma

Inhoud

Ab Helsloot	5
Anneke Kettenes (1)	7
Walter van Gelderen	12
Sandra Schaaper	14
Ellen Swanenburg de Veye	17
Anneke Kettenes (2)	20
Fred Steinkühler	24
Gerda Andriesma	25

De treinreis

Hij staat geduldig op het perron van het Centraal Station in Amsterdam te wachten tot de trein komt. Volgens het informatiebord vertrekt de trein om 15:04 uur richting Alkmaar, Den Helder. Hij is vroeg. Moet nog 10 minuten wachten, ervan uitgaande dat de trein op tijd binnenloopt.

Hij kijkt om zich heen naar de andere mensen die op de trein staan te wachten. Sommige alleen, anderen met z'n tweeën, maar ook een hele groep van jongens en meisjes. Het is inmiddels 14:53 uur als de dubbeldeks trein uit Nijmegen het station binnenrolt en met een scherp piepend geluid tot stilstand komt. Heel veel mensen verlaten de trein. De man zoekt de 1e klas. Hij stapt in en kiest voor een zitplaats benedendeks.

Gezeten in de stoel kijkt hij naar buiten. Zijn blikveld is ongeveer ter hoogte van het perron. Als je op het perron staat heb je het niet zo in de gaten, maar zittend en kijkend op ooghoogte zie je van alles tussen de tegels liggen. Sigarettenpeuken, onkruid, kleine steentjes, een lipje van een blikje. Onder een zitbank op het perron staat een bierflesje. Op dat moment fluit de conducteur zijn bekende deun, er klinkt gesis van sluitende deuren waarna de trein vertrekt. Hij kijkt naar buiten, ziet het perron voorbij schieten. Zijn gedachten richten zich op het bierflesje, dat van onder de bank.

Wie heeft dat flesje daar neergezet. Heeft die persoon dat bewust gedaan of is hij/zij het gewoon vergeten. Hij denkt aan de zwerver die hij vorige week op dat bankje heeft zien zitten. Bier drinkend en omgeven door een aantal plastic zakken. Misschien heeft hij de fles achtergelaten. Aan de andere kant: er zit statiegeld op de fles, wat voor een zwerver interessant is. Dergelijke flesjes verzamelen en inleveren bij de supermarkt levert weer wat geld op.

Maar het kan ook een jongen zijn geweest met liefdesverdriet. Eerst nog samen, maar vandaag weer alleen. Van verdriet worden 12 flesjes bier ingeslagen. Al wandelend en drinkend vanaf Amsterdam Oost bereikt hij het station. Neemt de roltrap, komt op het perron en wankelt naar de bank waar het laatste flesje wordt leeggedronken. Dan komt de trein eraan, flesje onder de bank en instappen.

Ook filosofeert onze reiziger over het merk. Het etiket heeft hij niet goed kunnen zien. Qua vorm zou je denken dat het een pilsener is, maar dat is geen zekerheid. Er zijn vele biersoorten in omloop die allemaal het basismodel bierflesje gebruiken voor hun goddelijk vocht. Zat er eigenlijk een dop op of niet! Dat wist hij niet meer. Als er geen dop op zit bestaat de kans dat de mieren in het station zich al tegoed hebben gedaan aan de alcoholische versnapering. Hij zag het al helemaal voor zich. Een stel mieren die, stomdronken, een feestje vieren op de tegel van het perron waar het flesje bier staat opgesteld. Maar dat zal wel niet. De mieren komen dan wel vrij snel in het flesje, maar hoe raak je stomdronken uit de fles?

Inmiddels rijdt de trein het station van Alkmaar binnen. Er wordt omgeroepen dat de trein niet verder gaat omdat er een ongeval heeft plaatsgevonden op het baanvak tussen Alkmaar en Heerhugowaard. De NS zet bussen in. Dat is balen. Zijn auto staat bij het station Alkmaar Noord.

Wat zou er zijn gebeurd. Hij hoopte maar dat het niet de zwerver is, die zijn bierflesje moest achterlaten, of de jongen die liefdesverdriet had en het leven niet meer zag zitten. Uitchecken, naar het busstation aan de voorkant van het station, en de bus naar Alkmaar Noord opzoeken.

Ab Helsloot

Reizen!

Ik reis niet langer met mijn benen...

...maar mijn hoofd kent nog heel veel wegen.

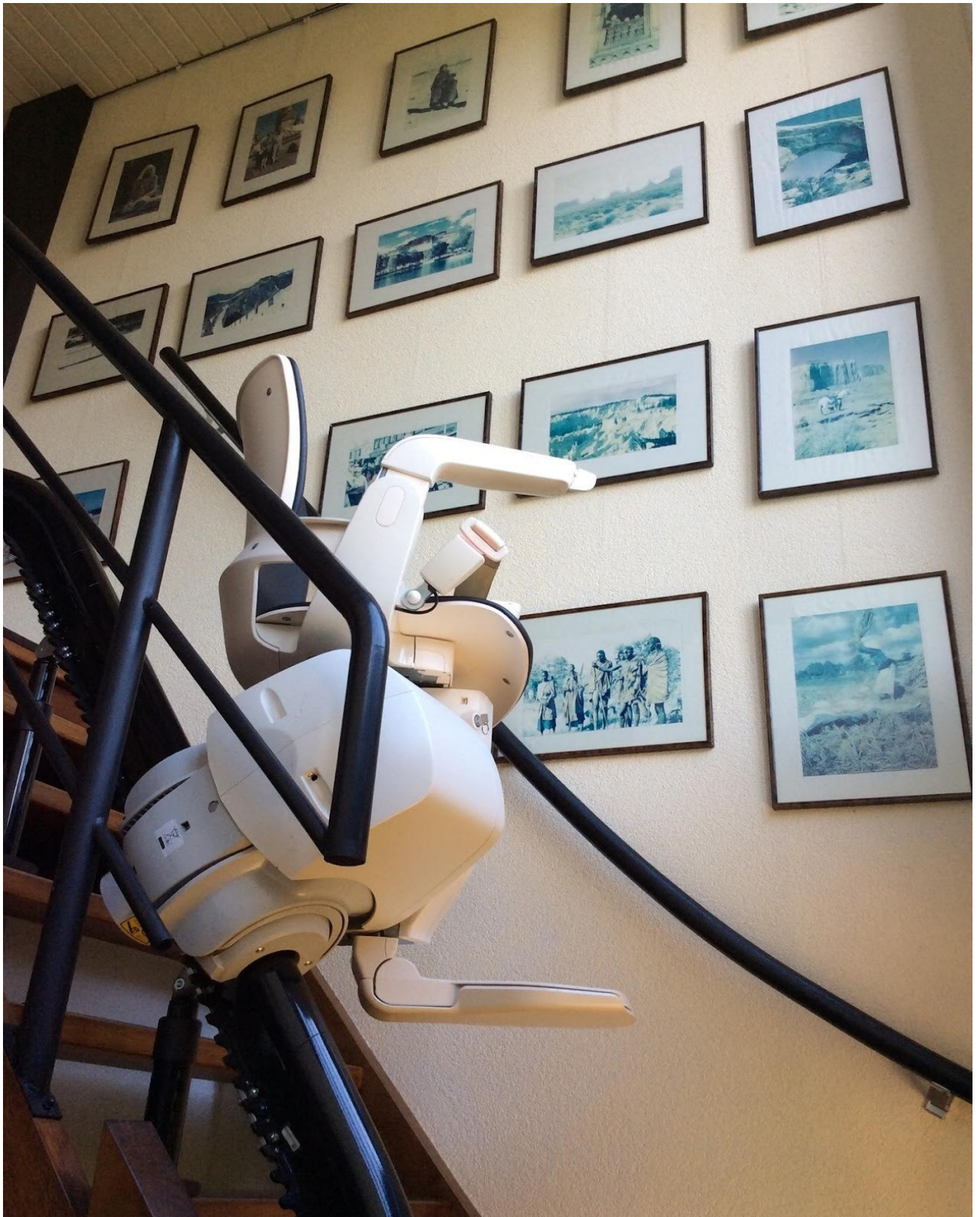
Als je niet meer fysiek kunt reizen, kun je nog altijd reizen in je hoofd. Er is iets moois en troostends in die gedachte. Dat het lichaam grenzen kent, maar de verbeelding niet...

Ik ben 7 maanden geleden gevallen. Nota bene tijdens mijn valpreventie-oefeningen!! Heel hard op mijn billen.

Resultaat was een gebroken ruggenwervel die behoorlijk is ingezakt!

En, wat later ook nog bleek, breukjes in mijn bekken!

Enorme pijn!

Maar wat ben ik blij met de traplift, die mij langs de fotowand langzaam omhoog trekt. Ik reis weer, nu langs de foto's van onze verre reizen...

Ik sta weer even naast de vrouw in de sawa, en zie de rijstkorrels op de grond vallen.

Ik ben weer even terug in Indonesië...

Als ik mijn ogen sluit, ruik ik weer de specerijen, ik hoor weer de de gamelan,
Ik voel de tropische warmte...

Ik reis weer!!

Indonesië... een prachtig land met die ruisende palmen, lieve mensen en zijn
krontjong muziek.

Hierbij een gedicht wat ik aan het einde van een onvergetelijke reis maakte.

Betoverende zwoele nachten met oerwoudgeluiden
Woudreuzen met slingerende apen
Opstijgende dampen na een regenbui
Zwaaiende zingende kinderen en Kubu's in hun hoge huisjes
Ik zie ze straks niet meer...

Ronde ruggen in de rijstvelden
Zwoegende ploegers met hun karbouwen
Visvijvers en sawa's, glinsterend in het avondlicht
Muggen en malariapillen
Netten trekkende vissers in de golven van de Indische oceaan
Ik zie ze straks niet meer...

De mandi-bak, de kakkerlakken, de overvliegende vleermuizen op weg naar de grotten
Mijn fotograferende en 'Ni sini senang' (hier is het fijn.....) zingende reisgenoten.
De wassende, plassende vrouwen en kinderen in de kali's
Ik zie ze straks niet meer....

De vulkanen, scherp afstekend tegen de zon
Verstilde tempels met verscholen Boeddha's
De wiebelige boot op een onstuimige rivier
Op weg naar een verkwikkende waterval
Ik zie ze straks niet meer...

De gesluierde vrouwen, de straatjes met toko's, warongs
De stalletjes met prachtig gepresenteerd vis en fruit
De fietstaxi, de becak, de magere paardjes
Ik zie ze straks niet meer...

De zachte geur van smeltende bijenwas in de batikateliers
De stralende gezichtjes van de zingende schoolkinderen
De bamboerekken met bundels drogende tabaksbladeren
De koffieplantage, de openspringende vruchten van de nootmuskaat, met hun
rode zaad manteltjes
De oude buggy's in de haven van Jakarta
De vogelmarkten met al hun kleuren en geluiden
De trance dance, de hibiscusbloemen
Ik zie ze straks niet meer...

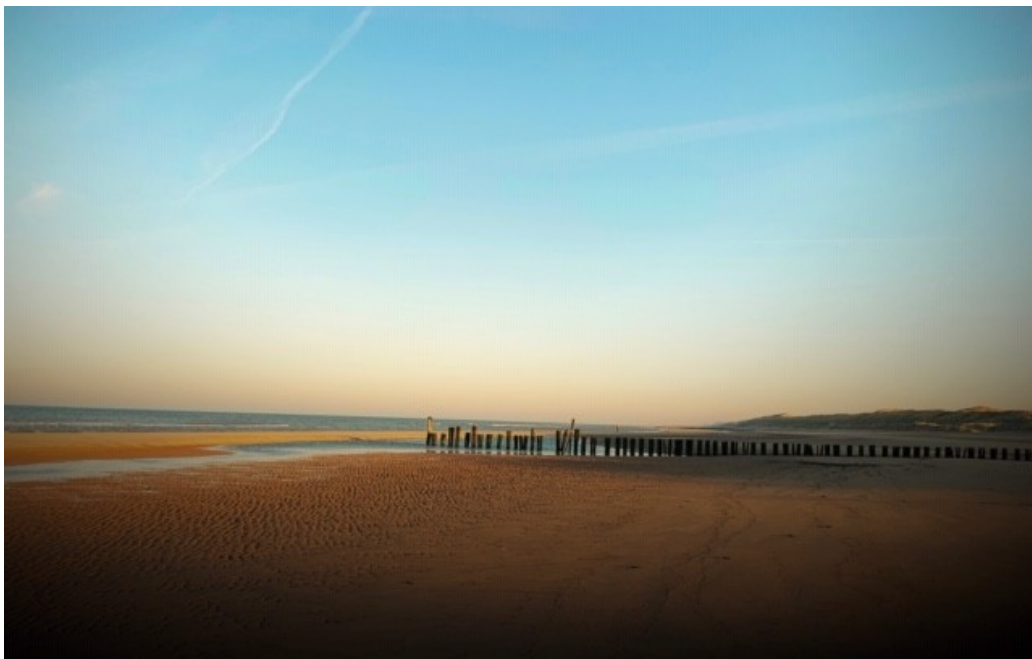
Toch zal ik me alles blijven herinneren. Wanneer ik mijn ogen sluit
en me weer open stel voor de beelden, de geuren en de geluiden.
Indonesië, prachtig land met zijn ruisende palmen...
Ik reis niet meer, maar in mijn hoofd ben ik nooit gestopt.

Anneke Kettenes

1. Een reis ver weg

Ik loop hard, vaak alleen, liefst alleen. In de duinen en op het strand voel ik mij thuis, voel ik mij geborgen. Ik ga op in de omgeving, smelt samen. Ik ga op reis in mijn fantasie, kan en wil eindeloos doorlopen, zoals ultralopers doen die de Spartathlon lopen van Athene naar Sparta. Een afstand van 246 kilometer die in 36 uur afgelegd moeten worden. In mijn denkbeeldige reis loop ik dan mee, bij de start met anderen, later op de dag, in de avond en de nacht alleen. Ik visualiseer dan hoe het is om uiteindelijk uitgeput, maar nog steeds lopend, in Sparta door een enthousiaste menigte ontvangen te worden. Het ritueel bij de finish is het kussen van de voeten van het bronzen standbeeld van koning Leonidas.

De realiteit pauzeert de fantasie. Ik loop van Bergen aan Zee naar Schoorl en kan nu kiezen voor doorlopen naar Hargen of Camperduin.

Ik maak de keuze en loop door. Een vraag die mij al heel lang bezighoudt is: waarom ik loop en wil blijven lopen. Variant op deze vraag is: loop ik ergens voor weg of loop ik ergens naar toe? Vier hele marathons, heel veel halve marathons en kortere afstanden heb ik in de benen en ik blijf zoeken naar antwoorden. Ik weet en besef dat aan alles, vroeg of laat, een eind komt en dat het zinvol is mij daarop voor te bereiden door dit gegeven te accepteren.

2. Een reis dichtbij

Afgelopen zondag was ik jarig en ik vierde mijn 85e jaar. Dit was dus ook de eerste dag dat ik in de categorie M-85 mag lopen. Betwifel of het toeval is, in Utrecht werd op deze dag gevierd dat de Singelloop 100 jaar bestaat en men daar voor het eerst het Nederlands Kampioenschap 10 km mocht organiseren. Voorheen is dat een aantal jaren onderdeel geweest van de GroetuitSchoorl-run. De top van Nederland op de 10 kilometer had zich aangemeld. Met zoveel 'toevalligheden' bij elkaar besloot ik mij ook op te geven, om zelf mijn eigen slingers op te hangen. De lijst van deelnemers in mijn categorie was erg klein: 1 deelnemer. Ik moest wel beneden een limiet lopen om de gouden medaille te ontvangen. De limiet was 01:19:00, mijn tijd was 01:02:32, een nieuw Nederlands record. Ik had mijzelf als cadeau een 'sigaar uit eigen doos' gegeven!

Walter van Gelderen

Reizen

De wereld zien, de wereld ontdekken.

Genieten van allerlei verschillende mensen en prachtige plekken.

Leren van andere culturen, geloven en gebruiken.

Heel veel zien en verschillende geuren ruiken.

Inspannen; bewegen of juist ontspannen.

Even sleur en/of zorgen 'verbannen'.

Genieten van natuur, maar ook van gebouwen.

Observeren van de verschillen tussen vele mannen en vrouwen.

Flarden van geschiedenis en het heden meekrijgen.

Even in een 'andere wereld opstijgen'.

Dat ervaar ik allemaal door te reizen

En omdat mijn partner er ook zo van geniet kan ik me ontzettend 'rijk' prijzen.

Geloof het of niet: ik ben nu ook op reis!

Mijn vorige verhaal schreef ik in Albanië, waar ik met mijn jongste zoon was.

Mijn partner was toen in Umbrië, met zijn zoon. Zij waren met de auto heen- en teruggereden en hebben daar deelgenomen aan een 4x4 'off road'-tocht.

Nu schrijf ik vanuit Torremolinos.

Waar ik samen met mijn partner en met een vriend en vriendin ben.

We zijn gisteravond aangekomen (met het vliegtuig).

Torremolinos staat voor de 'Toren van de Molens', een naam afgeleid van een oude wachttoren (torre) en de vele water- en windmolens (molinos) die er vroeger stonden om tarwe te malen. Nu is het een toeristenbestemming.

We verblijven vlak bij de klokkentoren die op de foto staat. Er zijn veel mooie muurschilderingen zoals deze van John Lennon en die op de foto eronder van Brigitte Bardot.

hebben al genoten van verse tonijn en andere plaatselijke gerechten en we gaan straks aan de tapas.

Vanochtend hebben we de omgeving verkend en 's middags van de zon genoten aan het strand en gezwommen in zee.

We gaan waarschijnlijk vrijdag naar Malaga en we willen ook een keer de spannende route 'El caminito del rey' lopen (volgens kenners een mooie kloof met stuwmeer en mooie natuur).

Bergen is mijn prachtige thuis en ik verveel me er nooit; maar ik vind reizen ook heerlijk!!!

Sandra Schaaper

Een nieuw huis?

We hebben het goed in Nederland, maar niet iedereen zal het met mij eens zijn. De mensen van de toeslagenaffaire bijvoorbeeld, die zullen niet 'dankbaar' zijn. Geld, goed, huis, kind, of wat al niet meer, is van hun afgenomen.

Mijn zoon van bijna 30 heeft binnenkort een huis nodig. Ik heb zelf 16 jaar in de rij gestaan voor een sociale huurwoning, ik ben benieuwd hoelang hij moet wachten.

Zolang hij moet wachten, schuift het hele systeem niet door.

De plek die hij bezet houdt bij Kopzorg, een zorginstelling waar ze aan het uitzoeken zijn hoeveel zorg hij nu daadwerkelijk nodig zal hebben, kan zolang hij daar woont, niet door een ander worden ingenomen. En dus heeft 'de zorg' ook een probleem en ga zo maar door. De cirkel is weer gesloten.

MAX magazine heeft een oproep gedaan of ouderen het zien zitten om het bejaardentehuis weer in ere te herstellen. Misschien niet om daarmee het woningprobleem op te lossen, maar wel om een zet in de goede richting te geven. Wat moet je als weduwnaar of weduwe nog in een eengezinswoning? Verkoop de tent en ga elders wonen! Maar: waar is elders dan? Wat zijn je keuzes of mogelijkheden? Zorg thuis inkopen is veel duurder dan op locatie. Maar het ouderwetse bejaardentehuis is natuurlijk niet meer van deze tijd. Mensen willen wel, maar denk dan meer aan een soort van aanleunwoning, met zorg die je op maat kunt inkopen.

Hier in Bergen heb je De Rekere, maar dat moet je wel kunnen betalen. Zou het niet mooi zijn als er van dat soort appartementencomplexen veel meer zouden zijn? Maar dan betaalbaar? Ook voor mensen die in een sociale huurwoning wonen? Straks gaan we nog terug naar de jaren '50 toen mensen, vanwege de woningnood, bij je in je huis kwamen wonen. Wildvreemde mensen! Mijn schoonouders hebben dat in Amsterdam gehad, een halve woning noemden ze dat, met baby en al. Nee, daar word je heel vrolijk van...

Mijn jongste van 26 woont nog bij zijn vader in huis en omdat zijn vriendin moeite had met een kamer vinden in Amsterdam is die er ook bij ingetrokken. Je moet wát als student, en van Alkmaar naar Amsterdam is niet ver met de trein. Nu vindt mijn ex dat wel gezellig, hij werkt de hele dag, is ook vaak weg, en nu past er iemand op de kat. Maar hoelang kan dat nog duren? En niet iedereen zit erop te wachten dat een kind maar thuis blijft wonen. Ik zou er niet aan moeten denken, ik vind mijn kinderen heel lief, maar er is wel een houdbaarheidsdatum op het thuis wonen!

Ook ik wilde een huis met een tuin en dat heb ik nu ook. Geen grote tuin, maar met bakken toont het groter. Zelfs een fruitboom en een struik in bakken!

Een kennis van mij schreef een verhaaltje op Facebook dat ze benaderd was door de woningbouwvereniging of ze niet wat kleiner kon gaan wonen. Ze woont immers in haar eentje in een eengezinswoning met grote tuin. Daar zou toch mooi een gezin in kunnen wonen en die tuin zou heerlijk zijn voor kinderen.

Maar... dat nieuwe huis dat ze voor haar in gedachten hadden, had amper tuin. En ik snap dat, als je nu € 400 betaalt per maand, en je gaat naar de € 800 per maand (ook al zou je huurtoeslag krijgen) dat je dan nee zegt tegen zo'n voorstel.

Maar hoe lossen we dat dan op? Iemand een idee?

Liefs,

Ellen Swanenburg de Veye

Mei/juni 1945

Mijn vader is na 5 lange oorlogsjaren terug.

Ik zie voor het eerst mijn vader in levende lijve!

Hij ging weg vóór ik geboren was!

En kwam terug toen ik bijna 5 jaar was!

Mijn moeder zei "Waar jij nu gaat, ga ik ook, dus gingen we van Dieren naar Rotterdam.

We verbleven eerst op een opvangadres en kregen later een huis in Rotterdam.

Op reis

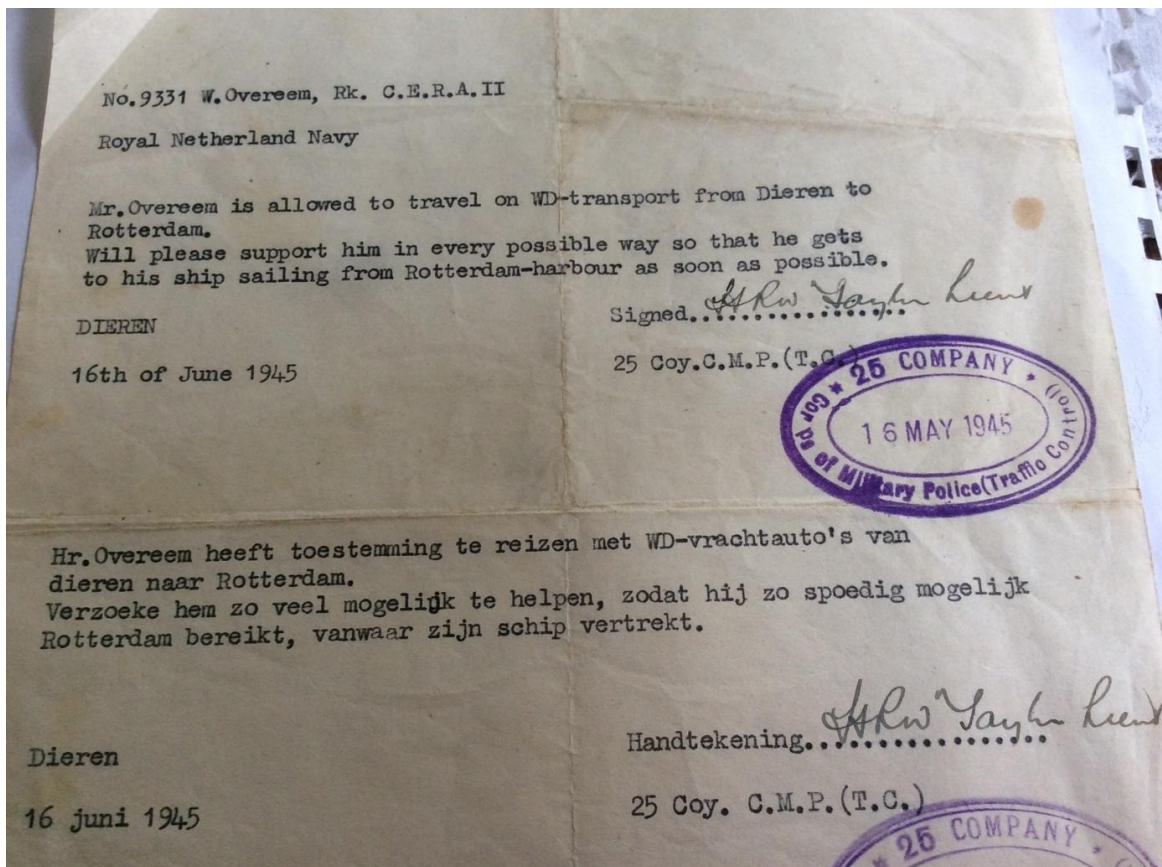
Het kleine meisje, gaat vandaag voor het eerst op reis.

"Heb je die brief bij je" vraagt mamma aan pappa.

Hij heeft een heel belangrijke brief in de zak van zijn uniform.

Ze heeft gehoord, dat haar pappa door die brief helemaal uit Rotterdam, waar zijn schip lag, zomaar mee kon rijden met iemand, als hij daarom vroeg.

Het kleine meisje weet niet meer met wat voor auto hij in Dieren was gekomen, want ze had het toen veel te druk met spelen met de kiezelsteentjes die voor het huis lagen!

Nu gingen ze op een spannend avontuur.
Ze liepen met z'n drietjes door het grind, voorbij het ijzeren hek.
Er kwamen allerlei auto's en vrachtwagens langs.
Pappa stak zijn hand op en er stopte een vrachtwagen.
De chauffeur was vast onder de indruk van het uniform. Pappa liet de brief weer zien en ze mochten meerijden.
Ze klommen achterin de vrachtwagen. Er lagen allerlei zakken in.
"Ga daar maar op zitten, en niet te dicht bij de rand" zei pappa. Hij mocht voorin zitten om de weg te wijzen naar het schip.
De vrachtwagen meneer bracht hen helemaal naar de Waalhaven in Rotterdam, want daar lag het schip.
Het was donker in de vrachtwagen. De twee zeilen, die losgemaakt waren om ons in te laten stappen, waren voor een stukje weer dichtgemaakt, met een stuk touw dat door de ringen in de twee stukken zeil bij elkaar was getrokken. Af en toe klapperde het bruine doek een beetje open en kon het kleine meisje naar buiten kijken.
Maar al snel viel ze in slaap en zag daardoor niet wat er allemaal kapot was gemaakt, door die grote grijze dingen met die schoorstenen en de mannen in groene uniformen.
Ze reden naar de grote stad. Mamma was blij dat het kleine meisje bleef slapen, want de grote stad zag er heel erg naar uit.
Grote stukken waren geraakt door het bombardement, mamma had er wel van gehoord, maar nu ze het zelf zag, maakte dit diepe indruk.
De vrachtwagen stopte en het kleine meisje werd wakker gemaakt.
De pappa tilde haar uit de auto en zei: "Kijk eens, dit is de boot van pappa."
Zie je de naam op de zijkant?
Ze zag een prachtig groot schip met de naam 'Willem van der Zaan'.
"Pappa, het schip heet net als jij Willem". Ze werd goed vastgehouden op de loopplank door pappa, die ze pas sinds een paar dagen kende, en liepen via steile trapjes naar beneden.
Ze kwamen in een 'kamer' die er heel anders uitzag dan thuis.
Ze klom op een bank en kon door een rond gat naar buiten kijken.
Ze zag een stenen muur die wel leek te bewegen, op en neer
Als ze langs de glimmend natte stenen omhoog keek, zag ze de straat en als ze naar beneden keek, zag ze het donkere water.

Het kleine meisje werd hier een beetje bang van.

Het was zo anders dan thuis.

Was dit zo lang het huis geweest waar haar pappa woonde en werkte?

Nu lag het schip met kettingen vast aan de kade, maar hoe ging dat als hij onderweg was?

Zou hij dan ook een beetje bang zijn geweest?

Pappa liet haar alles zien op het schip.

Alle trappetjes gingen ze op en af.

Er was een grote keuken met grote fornuizen en grote pannen, pappa noemde dat de kombuis, en ze kregen heerlijk eten en stukken spek.

Er was ook een dokter in een kamer waar van alles stond. Kasten met enge tangetjes en een stoel met een grote lamp erboven, waar je in moest zitten als de dokter in je keel moest kijken.

Pappa noemde dat een ziekenboeg.

Beneden waren heel veel motoren en buizen en slangen het kleine meisje kon pappa bijna niet verstaan, en het was er erg warm.

Hier werkte de pappa en hij noemde dat de machinekamer.

Ze mocht ook kijken waar hij, als hij klaar was met werken, ging uitrusten en slapen.

Ze zag een heel andere 'slaapkamer' dan thuis.

Er stonden meer bedden en er was altijd geluid, het zoemen en brommen van het schip was heel anders dan de geluiden thuis.

Hier mocht het licht aan als je naar bed ging, dat mocht thuis vaak niet. Of er was geen licht.

Hier zou het kleine meisje wel in slaap doezelen, in het wiegende schip.

Thuis werd ze vaak wakker van het vuurwerk en van de grote vogels met hun lichte ogen in de lucht.

Maar soms mochten ze ook wel eens met z'n allen in de kelder slapen en dan deed mamma kaarsjes aan. Het trilde er dan ook wel eens, net als op dit schip!

En toen mocht ze nóg een trappetje naar beneden en kon ze pas goed zien hoe lang het schip was: er lagen ijzeren rails, net als bij de spoorlijn in Dieren.

Het leken wel glijbanen. Pappa noemde dat het mijnendek.

Dus hier had pappa al die tijd zo hard moeten werken, waardoor hij niet naar huis kon komen?

Gelukkig hoefden ze die avond niet meer helemaal terug te rijden naar Dieren.
Er waren hele lieve mensen, waar het kleine meisje en mamma mochten logeren. Mamma noemde dat een opvangadres.
Ook hier was het heel anders dan thuis in Dieren.
Ze kon niet meer in het grind spelen voor het grote huis.
Als ze naar buiten ging moest ze altijd een handje geven aan mamma en op de stoep blijven.
Ook haar fietsje was hier niet.
Maar het kleine meisje was toch heel blij!
Blij omdat er 's nachts geen vuurwerk meer was en geen vliegtuigen met grote ogen.
Blij omdat ze elke dag haar pappa kon knuffelen en haar mamma vrolijker was.

Anneke Kettenes

Reizen

De mooiste 'reis' is en blijft voor mij die 'reis naar binnen'.

Om je in de binnenwereld te verdiepen. Zo dicht bij huis!

Je zou je bijna altijd thuis willen voelen.

Maar zo eenvoudig is dat geheel niet.

Als het je een beetje lukt dan springt het licht op groen, mag je doorgaan!

Maar dan is dat ego er weer!

Je op die momenten steeds weer te kunnen afvragen: 'gaat mijn innerlijk wel de juiste kant op'?

Om je prettiger te voelen en bij de beslissingen meer grond te voelen.

Dat is mij in al die vele en lange schooljaren nooit 'onderwezen'!

Het woord 'onder' kan in dit verband misschien ook iets zeggen...

Ja, rekenen en boekhouden, daar was ik een kei in.

Een plus een was voor mij, in de handel, drie.

Heb genoten als een kind om vele werelddelen te kunnen aanschouwen i.v.m. mijn reizen voor mijn bedrijf.

Maar het 'denken en voelen' werd mij niet op school bijgebracht.

In die tijd, 50-er/60-er jaren, waren de leraren ook losjes in de polsen!

Klappen uitdelen was een bepaalde norm. Stond ook niet in de schoolboeken!

De gehele schoolopleiding stond in het teken van een baan voor later.

Oh, oh, oh... waar waren de inhoudsvolle boekjes om het leven beter te kunnen voelen en overdenken?

Ja: bonjour, Gutentag and good morning stonden hoog op de agenda. En cijfers waren er ook nog.

Oh, het stout zijn.... hup in de hoek staan, handen op je rug.

Of de gang op of zelfs naar het Hoofd...

Waar kon ik mijn gevoel uitten en bespreken? Natuurlijk thuis.

Maar tijdens een zo lang leerproces ontbreekt de fijnzinnige extra broodnodige aandacht voor het 'Levende Leven'. Op iedere leeftijd en schoolopleiding 'bijvoorbeeld een uur per dag'. Ik wens dat de 'binnenwereld' de reisleiding heeft en dat er mettertijd veranderingen plaatsvinden.

f r e d steinkühler

Reizen

Mijn stapel fotoboeken en, later, verder op mijn computer en telefoon, geven mijn reizen weer.

Het zijn er veel en mijn kleinzoon is, als enige, geïnteresseerd in mijn reizen en mijn fotoboeken.

Als kind ben ik drie keer met mijn ouders op vakantie geweest verder gingen zij zelf, meestal met vrienden, en dan ging ik logeren.

De eerste keer was ik 2 en wij gingen naar een hotel op Texel en het enige wat ik mij daarvan herinner zijn de lama's die spuugden.

Op mijn 10e gingen wij naar Wuppertal en ik zag voor het eerst hoge bergen door het autoraam, waarvan je de top niet kon zien. Wij zwommen in een verwarmd zwembad en logeerden in een hotel van de ouders van de pen-vriendin van mijn zus: Monica.

De derde keer ging ik op mijn 16e met mijn ouders en andere vrienden naar Italië, Sestri Levante. Al snel had ik 'een vriendje': Jesus. En toen mijn vader daar lucht van kreeg, verscheen hij 's avonds tijdens het dansen en hij nam mij mee.... vreselijk!

Op mijn 17e ging ik met vriendin Jacqueline naar Parijs. Wij kochten beide een rode hoed en voelden ons mooi...

Mijn andere reizen gingen naar:

- Indonesië 2x rondreis
- Griekenland, veelvuldig, rondreis op het vaste land en verschillende eilanden.
- Turkije 2 rondreizen
- Joegoslavië (zoals dat toen nog heette)
- Frankrijk
- Hongarije 4x
- Spanje, o.a. Cordoba
- Portugal vele keren, omdat een vriendin daar woonde
- Schotland 3x
- Egypte rondreis
- Canada 2x
- New York
- België
- Israël
- Londen (mijn huwelijksreis)
- Macedonië
- Peru
- Marokko
- Estland, Letland, Litouwen en St Petersburg
- Singapore, waar een vriendin woonde
- Berlijn en Wenen

Indonesië springt eruit, omdat mijn kinderen er zijn geboren en wij gezamenlijk de rondreis maakten.

In Turkije vond ik Cappadocië indrukwekkend mooi.

Laat ik de heerlijke vakanties naar 'onze' eilanden niet vergeten:

Schiermonnikoog, Ameland, Vlieland en Texel.

In Egypte staan mij de 'Valei der koningen' bij, met graven van duizenden jaren geleden, prachtig versierd.

In Canada woont een vriendin die is geëmigreerd en ik zie haar graag, de eilanden voor Vancouver zijn mooi en heerlijk.

In Hongarije woont mijn naamgenoot en ben ik altijd heel welkom.

In Peru de drijvende eilanden, de Machu Pichu en de mensen zelf maakten veel indruk.

Reizen doe ik veelal met een groepsreis, soms alleen en regelmatig met een vriendin.

Het leukst aan dit onderwerp is weer in gedachten te reizen, tijdens het bekijken van mijn albums.

Ik zou nog veel willen, rijden door Amerika, alhoewel nu met Trump...

Het liefst bij zon en zee.

Gecombineerd met mooie steden en omgeving. Wie weet wat ik nog ga ondernemen...

Gerda Andriesma

Joegoslavië

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

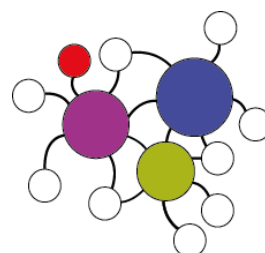
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**